

κάθε φορά (άρα και χρονικά μεταβαλλόμενο) συμφέρον του, αδιαφορώντας για τις ολέθριες συνέπειες που σπέρνει η γενοκτονική πολιτική του σ’ έναν όλο και ευρύτερο περίγυρο.

– Τα προηγούμενα έχουν στη βάση τους την ανανεωμένη (και πολύ μεγαλύτερου βάθους) εκδοχή ελληνικού μεταπρατισμού και στηρίζονται σ’ αυτήν. Έχουν στη βάση τους την «Ελλάδα-κόμβο» που βλέπει τη χώρα σαν χώρο-οικόπεδο διέλευσης: Δικτύων ενέργειας (ο κάθετος αμερικανικός διάδρομος LNG είναι μόνο μια συνιστώσα), δικτύων μεταφοράς πληροφοριακών δεδομένων και απλώματος ενεργοβόρων κόμβων data centers, εμπορευματικών γραμμών διαμετακόμισης κ.λπ. Το πολύ-πολύ και με κάποιες περικόψεις, μικρές νησίδες εγχώριου επιστημονικοτεχνικού δυναμικού υψηλής ειδίκευσης και χαμηλής αμοιβής, πλήρως ενταγμένες σε υπεργολαβικούς ρόλους μέσα στον δυτικό καταμερισμό εργασίας.

Πού πάει το πράγμα – Επείγουσα ανάγκη κοινωνικής αφύπνισης

Μεγάλες περιφερειακές δυνάμεις (Ινδία, Πακιστάν) προετοιμάζονται για «αποβάσεις» στην Ανατολική Μεσόγειο. Με την πρώτη να προσεγγίζει το Ισραήλ ενώ το δεύτερο πολώνεται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ρωσία και Κίνα παίζουν τους δικούς τους ρόλους διείσδυσης / εξισορρόπησης μέσα σ’ αυτό το παίγνιο.

Η πρόσφατη σουνιτική συμμαχία της Μέκκας (Πακιστάν, Τουρκία, Σ. Αραβία, ίσως σύντομα

και Αίγυπτος) μέσα στο πλαίσιο αυτό, λέει πολλά: Με την επιδίωξή της να βάλει κάποιο φρένο στην επιθετικότητα των σχεδίων για «Μεγάλο Ισραήλ» και να αντιμετωπίσει τους κινδύνους που αισθάνονται οι χώρες αυτές από τις συνέπειες των πολέμων των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή και την απροθυμία / αδυναμία τους να εγγυηθούν το κλονιζόμενο στάτους κβο της περιοχής.

Οι παίκτες οχυρώνονται, παίρνουν θέσεις και οι στρατοπεδεύσεις σκληραίνουν μπροστά σε αυτό που όλο και περισσότεροι θεωρούν μια επερχόμενη, γενικευμένη σύγκρουση με τα ανάλογα πολυεπίπεδα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών που αυτή θα έφερνε και που εκ των πραγμάτων εκτείνονται και στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και ενδεχομένως ακόμη και σε μέρος της Β. Αφρικής.

Κάθε σενάριο, είτε ισραηλινής επιθετικής πρωτοβουλίας (με την όποια αμερικανική σύμπραξη θα επιχειρείτο να εξασφαλιστεί) είτε αντίθετα, τάσεων σχετικής συμπίεσης του Ισραήλ από τις ομάδες των δυνάμεων που αναφέραμε πιο πάνω, βάζει την Ελλάδα σ’ έναν χορό συγκρούσεων από θέσεις εξάρτησης και αδυναμίας. «Μεταξύ τουρκικής σφύρας και ισραηλινού άκμονος». Πολύ περισσότερο μάλιστα, όταν οι αναδασμοί που μπορεί να προκύψουν από τις δυτικές προτεραιότητες (παρά τις αποκλίσεις των αμερικανικών και των ευρωπαϊκών εκδοχών τους) περιλαμβάνουν την ανάγκη να υποστηριχθεί το Ισραήλ αλλά και να μείνει επαρκώς ικανοποιημένη και «δυτικοστραφής» η Τουρκία.

Οι παίκτες πολλαπλασιάζονται, το «τρίγωνο» αποκτά «πολλές πλευρές». Στο χορό της Μ. Ανατολής, μπαίνουν και άλλες δυνάμεις: Η Γαλλία ακόμη και η Ιταλία (με δυνητικά αξιοποιήσιμες κινήσεις τους από ελληνικής πλευράς), και βέβαια η Βρετανία που παίζει σταθερά ολέθριο ρόλο για την υπόσταση του Ελληνισμού.

★★★

Η στροφή που παίρνουν τα πράγματα κάνει πιο φανερό ότι οι απειλές για την υπόσταση της χώρας μας δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν σοβαρά, παρά απ’ την αφετηρία της επιδίωξης ενίσχυσης της αυτοτελείας της και ξεπεράσματος του μεταπρατικού καθεστώτος που την καταδικάζει σε κατάσταση μισοκυριαρχίας (σε «πεδίο βολής φτηνό» διαγκωνισμού ξένων συμφερόντων). Δεν μπορεί η σκέψη να αρχίζει από τις «συμμαχίες». Οι συμμαχίες μόνο μέσα σε μια τέτοια συνθήκη θα μπορούσαν να ενισχύσουν με σταθερότητα της θέση της χώρας. Αλλιώς στην καλύτερη περίπτωση την αφήνουν έκθετη στην τυχαιότητα των θυελλωδών ανέμων της συγκυρίας. Το θέμα δεν είναι «απλό» και δεν λύνεται με κάποια μονοκονδυλιά «ρήξης». Πρωτίστως πρέπει να βασιζεται στον ρεαλισμό εγχειρημάτων που θέλουν να αντιμετωπίσουν στη ρίζα τους τα προβλήματα, έχοντας επίγνωση των δυσκολιών, των δύσκολων διλημμάτων που έρχονται και του παρατεταμένου αγώνα που απαιτείται. Το ζήτημα είναι κομβικής σημασίας και θα επανερχόμαστε.

ΑΠΝΕΥΣΤΙ

■ του Γιώργου Γαλούρη

Αϊτή

► όχι, αποκλείεται σου λέω, βρε ούτε να το σκέφτεσαι, όχι, ναι, όχι, βρε παιδάκι μου σου λέω μην ανησυχείς, δεν υπάρχει περίπτωση, θα το τακτοπ...θα το τακτοποιήσω σου λέω, ούτε μία στο εκατομμύριο, βρε εντάξει, ναι, όχι, ναι, μην...όχι, μην ανησυχείς, θα μπουν τα χρήματα σωστά και με τον τρόπο...ναι και με τον τρόπο που πρέπει, όχι, δεν θα μπλέξεις, δεν θα ακουστεί ξανά το όνομά σου, γιατί είδες να σε αναφέρει κανείς από τότε; Εμ, είδες; Πάει, ξεχάστηκε, πάμε για άλλα τώρα, φτάνει να συνεχίσεις τον αγώνα, πλησιάζουν οι εκλογές, έτσι μπράβο, στην ίδια ομάδα είμαστε, α να γεια σου, μπράβο, έτσι, έλα θα σε πάρω αύριο, ναι, ναι ρε, θα σε πάρω αύριο εγώ όταν, ναι, όταν θα το έχω κλείσει το θέμα, έλα γεια.

- Ποιος ήταν;
- Ο Φραπές.
- Καλά, πώς και αυτός δεν είναι μέσα;
- Μαλάκας είσαι; Μέσα ο Φραπές; Θα σφάζόντουσαν. Η μισή κυβέρνηση είναι μπλεγμένη, θα έπεφταν κορμιά. Δεν το λέω για πλάκα. Θα έπεφτε τουφεκίδι.
- Ε, εντάξει τώρα. Δεν γίναμε και Κολομβία.
- Καλά, δεν είμαστε και μακριά. Η κυβέρνηση είναι που το κρατάει για να μην γίνουμε Κολομβία. Εμ τι πώς; Με το να παίρνει το μεριδίό της και να ελέγχει τις δουλειές. Πάρ’ το χαμπάρι, η Ελλάδα έχει τελειώσει. Έχει τοποθετηθεί όπως έχει τοποθετηθεί γεωπολιτικά και οικονομικά από τους μεγάλους οικονομικούς παίκτες και τις πρεσβείες. Όχι τώρα, εδώ και δεκαετίες. Με τα μνημόνια απλά επιταχύνθηκαν τα πράγματα. Δεν έχει πια κανένα αντίκτυπο, κανένα αποτύπωμα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουμε πια στον χάρτη. Ένα κέλυφος είμαστε που μέσα του γίνονται δουλειές και δουλίτσες. Αν δεν έχεις μία κυβέρνηση που καταλαβαίνει τους κανόνες του παιχνιδιού θα μας κάνουν Αϊτή ή θα δώσουν στους απέναντι δυο τρία νησιά και

τη Θράκη για να ηρεμήσουμε.
► Ρε φίλε μήπως τα παραλές;
► Δεν καταλαβαίνεις ρε μαλάκα τον κόσμο που ζεις. Ή είσαι μέσα ή είσαι έξω από το παιχνίδι. Πίσω από αυτό που βλέπεις έξω και περνιέται ως πραγματικότητα από τον απλό κοσμάκη, κυκλοφορεί πολύ μαύρο χρήμα. Πάρα πολύ μαύρο χρήμα. Τι γίνεται στα νησιά νομίζεις; Με το ουκρανικό ντρούν; Για πες μου; Το θυμάσαι; Ξέφυγε από τη Μαύρη Θάλασσα κατέβηκε στο Αιγαίο πέρασε τη διώρυγα και έκανε κρουαζιέρα προς τη Λευκάδα; Είχαμε και τον βλάκα γαμώ τη μάνα του που μας έκανε ρεζίλι. Είναι πολλά τα λεφτά φίλε, πάρα πολλά. Πού ζεις ρε μαλάκα, ξέρεις τι γίνεται εκεί έξω; Η σφαίρα που θα έτρωγε ο λύκος ο υπαρχηγός, δεν ήταν σχήμα λόγου, θα ήταν αληθινή, αλλά δεν θα την έτρωγε αυτός, θα την έτρωγε άλλος για να μην μιλήσει ο Φραπές ή κάποιος άλλος Φραπές την ώρα που οι φίλοι μας στα κανάλια θα μιλούσαν για ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Δεν είχες ακούσει που έλεγε ότι θα ανέβει στην Αθήνα μ’ ένα κιβώτιο έγγραφα; Και τι έγινε μετά;
► Τουμπεκί.
► Ακριβώς.
► Έτσι είναι τα πράγματα και δεν είναι αλλιώς. Ο κόσμος έχει αλλάξει. Η χώρα έχει κλειδώσει. Κάνουμε κουμάντο μόνο εκεί που μπορούμε. Είτε το παίρνεις απόφαση είτε όχι. Και μην νομίζεις ότι με τις εκλογές θ’ αλλάξει κάτι. Το ξέρουμε ότι θα πέσουμε πολύ, αλλά θα βγούμε πρώτοι και το σημαντικότερο είναι να μην πέσουμε κάτω από το 25%. Άλλη μία παρένθεση από τους τραπαρίφες και μετά πάλι στις ίδιες καρέκλες θα καθόμαστε, θα φάνε και την πίπα της συνεκμετάλλευσης όπως με τις Πρέσπες κι άλλη μία δεκαετία μετά δική μας. Το ξέρουν όμως, δεν τους πειράζει, φτάνει να μένουν και αυτοί μέσα στο παιχνίδι. Αυτό είναι, δεν υπάρχει κάτι άλλο. Άντε τράβα φύγε τώρα γιατί έχω να κάνω ένα σωρό τηλέφωνα.

Ποιος θα έχει τον έλεγχο της Ασπίδας του Αχιλλέα;

ΣΟςτις 23 Ιουλίου, ο Νίκος Δένδιας διαβεβαίωνε ότι η Ελλάδα θα διαθέτει τον πηγαίο κώδικα της «Ασπίδας του Αχιλλέα», συνδέοντας την κατοχή του με την αποφυγή εξάρτησης από ξένες χώρες. Στις 6 Σεπτεμβρίου, όμως, ο επικεφαλής της ισραηλινής αντιπυραυλικής άμυνας Μοσέ Πατέλ σε συνέντευξή του στην *Καθημερινή*, ήρθε να διαψεύσει τον υπουργό, δηλώνοντας ότι ο κώδικας διοίκησης και ελέγχου δεν περιλαμβανόταν στην άδεια χρήσης, υποσχόμενος υποστήριξη και συντήρηση (το απόσπασμα μάλιστα αυτό «χάθηκε» από την ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας, χωρίς άλλες εξηγήσεις).

Στις 8 Σεπτεμβρίου, το ισραηλινό υπουργείο Άμυνας διευκρίνιζε ότι θα αναπτυχθεί ελληνικός κώδικας κεντρικής διοίκησης και ελέγχου, με ισραηλινή τεχνογνωσία, υπό αποκλειστικό ελληνικό έλεγχο. Αυτό, ωστόσο, δεν ισοδυναμεί με παραχώρηση όλου του πηγαίου κώδικα των οπλικών συστημάτων. Η ανακοίνωση δεν εξηγεί γιατί ο Πατέλ είχε προηγουμένως αποκλείσει την πρόσβαση στον κώδικα διοίκησης και ελέγχου.

Ποιος λέει αλήθεια και ποιος ψέματα; Πατί τέτοιο μπάχαλο σε ένα τόσο κρίσιμο ζήτημα εθνικής ασφάλειας; Τι ακριβώς προβλέπει η υπογεγραμμένη συμφωνία; Το αμερικανικό προηγούμενο είναι αποκαλυπτικό. Οι ΗΠΑ παρέλαβαν δύο συστοιχίες Iron Dome, αλλά η έλλειψη κώδικα και τεχνικών δεδομένων δυσχέρανε την ενσωμάτωσή τους και επηρέασε την τελική απόφαση του Στρατού να μην αγοράσει περισσότερες.

Η κυβέρνηση οφείλει συγκεκριμένες απαντήσεις και ουσιαστικό κοινοβουλευτικό έλεγχο των συμβατικών όρων. Η εθνική ασφάλεια απαιτεί πραγματική δυνατότητα ελέγχου, συντήρησης και αναβάθμισης των οπλικών συστημάτων, χωρίς εξάρτηση από τις διαθέσεις τρίτων.